

— Какъ ми олеква, като те слушамъ! — се обади затворника.

Стареца бѣше готовъ да му приказва съ часове, защото бѣ разбралъ силата на благо-то слово, ала звънеца за прибиране удари.

— После обѣдъ азъ искамъ пакъ да си поговоримъ, — заяви затворника.

Ала по обѣдъ стана нѣщо, което попречи на желанията и на двамата.

Въ затвора се яви бунтъ: затворниците негодуваха, че чорбата миришела на лой. Никой не отива да си вземе дѣла и въ всички килии е тревожно. А кога да се строятъ за чорба, всички извикаха, че нещата лояна чорба.

Директора на затвора се намѣри въ чудо.